Napsal uživatel Michal Jupp Konečný
Pondělí, 30 Duben 2018 23:27

Bylo páteční červnové odpoledne 1970. V Kulturním domě v Ústí nad Labem se ze všech koutů valila **Porta**. Už čtvrtý ročník, a jak nikdo z nás tehdy netušil, taky poslední. Přilehlá restaurace byla plná kamarádů muzikantů, trampských osobností i svérázných týpků. Zajímavý člověk, vysoký, ramenatý s plnovousem stál na parketu uprostřed restaurace a v ruce měl dlouhý bič. Asi pět kroků od něj stála dívka. Stála klidně natočená trochu bokem a v ústech měla cigaretu. Ten muž se nějakou chvíli soustřeďoval a pak švihl. Bič přesně urazil cigaretu u dívčiných úst. Restaurací zaburácel potlesk a jásot.
Jeho jsem viděl poprvé a zdál se mi nějak blízký. Tu dívku jsem viděl poprvé a zároveň naposled. Přijela na Portu z Liberce a večer toho dne jela s partou do ubytovny na okraji Ústí. Napěchovanou aerovku smetl kamion a nikdo nepřežil. Členové kapely Boot Hill, její sestra a ona. Mimochodem švagrová Kapitána Kida.

Jmenoval se **Petr Gamba Vostřák** a tehdy ještě bydlel v Jablonci nad Nisou. Když jsme k němu pak skoro pravidelně zajížděli, bývaly to hektické tahy, ale taky nás často protáhl Jizerkami, kde znal každý kout.
Na Sever ho vystřelila jeho dobrodružná povaha, vlastně jsem ani netušil, co všechno dělal, čím se živil a kde se toulal. Ale nejzajímavější byla jeho vyprávění z cirkusového života a zejména drezůry slonů.
Brzy jsme se dostali ke společné práci. Byl to on, kdo v Jablonci a Liberci, dával věci dohromady, spojoval muzikanty – a že jich na Liberecku skvělých bylo – organizoval koncerty a další kulturní akce. A v čase počínající normalizace, která tady na severu zatuhla velice rychle, překonával překážky a kličkoval mezi průsery.
Jedním z dětí té naší spolupráce byla národní Porta. V Ústí nad Labem zakázaná a námi vydupaná a vymršťovaná do míst, „kde to ještě šlo“. Náš společný projekt – country a bluegrassová část národního finále Porty 1972 se konala v Jabloneckém divadle a Petr byl garantem všeho, co bylo nutné připravit na místě.
Pak to přišlo, vodní dělo normalizace šplouchlo na plné pecky. Tak jo, soudruzi muzikanti, když už na nás máváte nějakým dopisem z Prahy od SSM, tak si tu ten festival udělejte, ale bez diváků. A tak čtyřiadvacet kapel, které se sjely z celé republiky, prošly předkoly a pilovaly repertoár na finále, hrálo před prázdným hledištěm, jen před porotou a zvukařem. Ale nepokořili nás. Porta se odstěhovala zas jinam a ohníčky dalších koncertů i festivalů se rozhořívaly v celé republice, i na Severu a dokonce – především Gambovou zásluhou – i v samotném Liberci. V nové době se mu podařilo vydupat ze země klub, který mohla Liberci závidět mnohá další města. Experimentální studio, které vedl, bylo zaměřené na folk, rock i vážnou muziku a taky poezii, divadlo a výstavy a fungovalo v centru v Barvířské ulici. Později se přestěhovalo do krásně zrekonstruovaných prostor v přízemí Domu kultury „Lidové sady“. Jeho pořadatelský podpis nesou například festivaly Godyho memoriál nebo Jizerská nota. Zanedlouho se Gamba stal šéfem celého domu (vzniklého už v roce 1901 jako Volksgarten) a v Experimentálním studiu ho nahradil jeho souputník a muzikant Pavel Havlík.

Petr Vostřák patřil mezi regionální osobnosti a světlonoše, kteří ve své oblasti rozšiřovali prostory pro moderní vnímání kultury i proti nevůli komunistické vrchnosti; podobně jako Vašek Feštr v Turnově nebo Milan Medvěd Kolář v Jihlavě.
26. dubna 2018
jeho zajímavá a pestrá cesta skončila. Zůstaly nám vzpomínky, neuskutečněné společné

projekty, korespondence a bedna korálků, kterou Gamba věnoval mé ženě, když vzpomínala na své dětství kolem skláren v Jizerkách. Nabízí se otázka, proč většinou jako první odcházejí ti nejlepší.